
SKRYTÁ VÁLKA

Když má zlato barvu krve

H. J. BORNEMISZA

FRAGMENT

Skrytá válka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

H. J. Bornemisza
Skrytá válka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

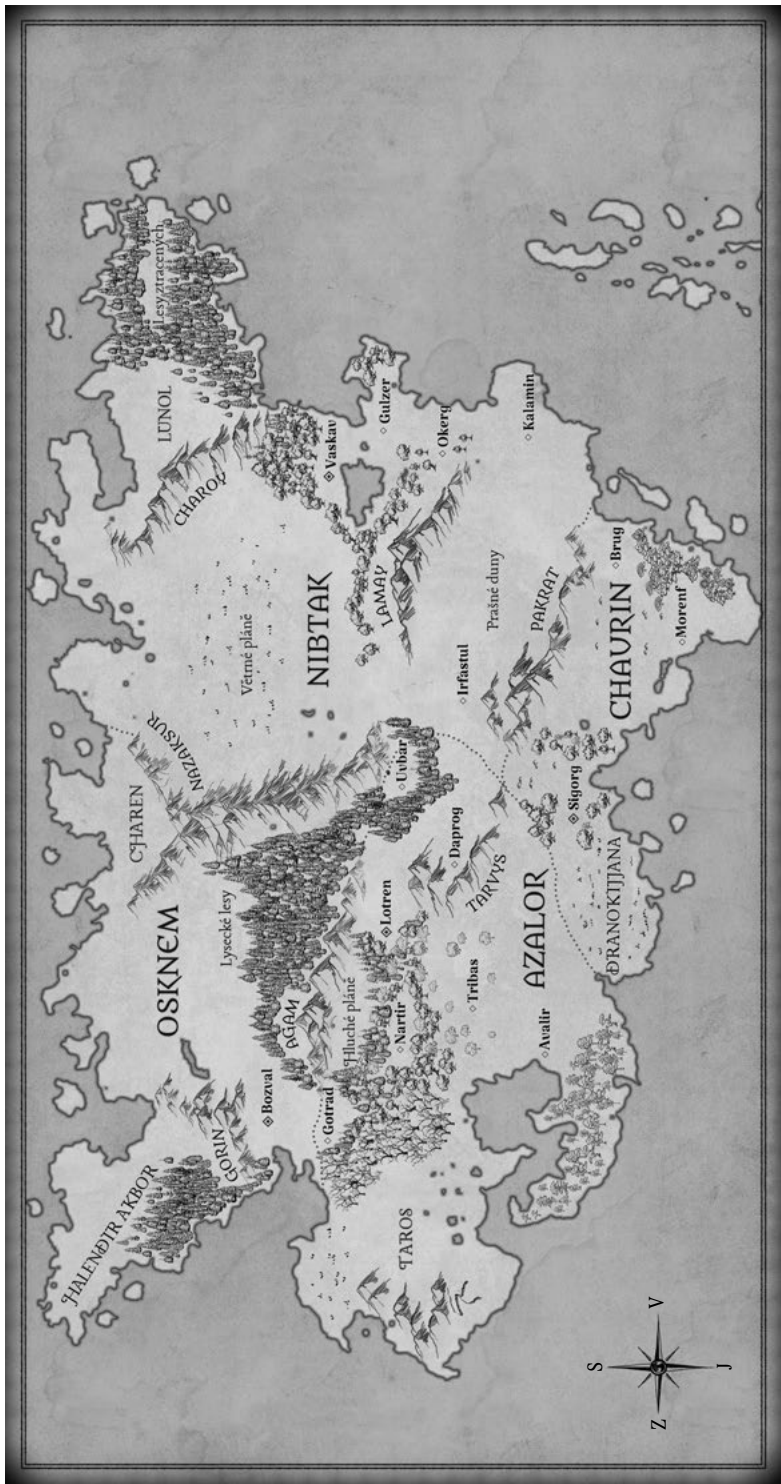
SKRYTÁ VÁLKA

Když má zlato barvu krve

H. J. BORNEMISZA

FRAGMENT

PROLOG

„Musíme odejít s posledními vojáky.“ Znovu jsem zabořil krumpáč do zdi. Vzápětí z ní odletěl větší kus solné rudy. Zvedl jsem ho ze země a položil na vrchovatě naplněný vozík.

Sairus se koutkem úst usmál, přičemž odhalil chybějící stoličku.

„Slyšel jsem, že odjíždějí za týden,“ prohlásil nadšeně. „Po oslavách příchodu jara.“ Uplynuly už dva měsíce od doby, kdy král začal shromažďovat vojsko, a my jsme od té chvíle nemluvili o ničem jiném.

„Vy dva idioti! Chcete se hnát do války? Tak si aspoň počkejte, až vás povolají,“ vyštěkl na nás starší muž, který byl z našeho nadšení zjevně otrávený.

„Povolají?“ Nemohl jsem uvěřit jeho zbabělým řečem. „Hrdinové přece nečekají, až je někdo někam povolá! Nebudu se tady choulit a poslouchat, jak Olhir zabíjí nevinný lid. Nehodlám čekat, až nám zaklepe na vrata a pozabíjí všechny ve městě. Jakmile jednou ohneme hřbet a necháme po sobě šlapat, budou po nás dupat, dokud nás nezlomí. Musíme ukázat, že máme odvalu hned od začátku. Musíme se vzepřít!“ Bouchl jsem dřevěnou násadou krumpáče o zem, jako by to bylo královské žezlo.

Chlap po mých slovech jenom obrátil oči v sloup a znovu zaryl do stěny. Celým tunelem se ozýval rachot železa.

„A co tvá sestra?!“ křikl Sairus tak, abych ho slyšel i přes ten lomoz.

„Je mou odpovědností postarat se o její budoucnost! Tady vydělám sotva na to, abychom měli co do úst. Na pořádné věno to nestačí.

A jak skončí bez něj? Vezme si ochlastu, jako byl náš otec, který ji bude mlátit přesně tak, jak on bil nás dva.“ *I když bývaly i časy, kdy byl jiný, zavzpomínal jsem. Jenže ona si ty doby nepamatovala. I já jsem na ně někdy zapomínal. Bylo to už moc dávno a trvalo to příliš krátce.*

„To je všechno pravda, Reynarde. Měl jsem ale na mysli, jestli už jsi jí to řekl.“

„Dneska si s ní promluví,“ odpověděl jsem a při té představě se mi sevřela hrud. Bylo mi šestnáct, věděl jsem, co dělám, a svým rozhodnutím jsem si byl jistý. Jen jsem netušil, jak to mám vysvětlit devítiletému dítěti.

„Ona to pochopí. Tady nic nezmůžeš, nic nezměníš. Nebude vám o nic lépe. Válka je naše šance na svobodu i bohatství.“

Neodpověděl jsem mu, ale mlčky jsem s ním souhlasil. Oba jsme věděli, čeho mohou takoví, jako jsme my dva, v Nartiru docílit. A nebylo toho mnoho.

„Joachim s Ursulou se o ni postarají, než se vrátím. Nenechají ji hladovět. A potom jim to všechno vrátím,“ přesvědčoval jsem spíš sám sebe než Sairuse. Jinou možnost jsem neviděl. Ale i kdyby nějaká byla, ani zdaleka by nepůsobila tak lákavě jako válka.

„Jdeme bojovat i za jejich svobodu. Ještě ti budou děkovat,“ poplácal mě po rameni a vyjel s vozíkem ven z podzemí. „Takže jsme dohodnutí?“ zavolal ještě přes rameno.

„Dohodnutí!“ křikl jsem nazpět. *Nemá smysl čekat na zázrak, stejně se žádný nestane,* pomyslel jsem si. Věřil jsem, že každý z nás má osud ve vlastních rukou. A byl nejvyšší čas, abych s tím svým něco udělal.

1. kapitola

Seděli jsme na zemi ve vojenském táboře, který se rozkládal před hradbami města, a čekali na nějaké pokyny. Uplynul měsíc od doby, co jsme odešli z domu. Příjemný stín lesů a hor vystřídal horko luk.

Jednou bych tady mohl Arlen koupit dům, zasníl jsem se. Nový život v novém městě. Zde bychom mohli zapomenout na všechno zlé.

„Lotren. Královské město. Vzdělání, kultura. Víš, jaké jsou tam bordely?“ zeptal se mě Sairus a tím mě vytrhl ze zamyšlení.

„Ne. A ty taky ne.“

„Přesně tak. Ale povídá se, že v Lotrenu je každý studovaný. Takže určitě i kurvy.“

„A to chceš, aby ti přitom recitovala básně?“

„Ty truhlíku! Na to, že umíš číst, jsi pěkně sprostý. Musí být přece vzdělané ve svém umění. V rozdávání požitků. To nebudou jenom takové ty, co roztáhnou nohy a čekají, až skončíš.“

„No, když myslíš... Já v tom nevidím rozdíl. Podstata je stejná,“ odpověděl jsem.

Sairus však nespokojeně pohodil hlavou a rozhodl se mi to objasnit.

„To máš jako s oblečením. Košile od drahé švadleny i ta, co ti ji Ursula spíchla na koleně, plní stejný účel. Ale mít na sobě jednu, anebo druhou, to je úplně rozdílný zážitek.“

„Ať je to, jak chce, ani jeden z vás to stejně nezjistí. Nemáte na to totiž peníze. A teď pojdte, máme se seskupit. Asi nás hodlají konečně vyzbrojit,“ reptal Olan.

Nebyl sice příliš vysoký, ale měl úhlednou kostru, houževnaté svaly a na krátkém krku mu seděl věčně zamračený obličej s křivým nosem. Vedle něj stál jako obvykle Jošček. Shrbený čahoun se šlachovitou postavou a s tváří, z níž nikdy nemizel úsměv. Oba měli nejen o hodně víc roků, ale i zkušeností, než kolik jsme měli já a Sairus. Těšilo mě, že jsme skončili ve stejné jednotce jako oni. Byli totiž jedni z mála mužů, kteří se na nás nedívali jako na hlupáky.

„Do řady!“ zakřičel na nás chlap s šedivou bradou a nosem červeným jako řepa, hned jak jsme se všichni shromáždili na kraji tábora. Stál u takového toho vozu, na jakém se sváželo seno z kopců. Místo suché trávy nebo balíků slámy však byl vůz naplněný haldami dřeva a železa, z nichž se po chvíli vyklubaly zbraně. Ne ale takové, jaké jsem si představoval. Kladiva jen zřídka bojová. A sekery většinou takové, jakými se sekalo dřevo. Taky několik palcátů s dřevěným topůrkem a lamelovou železnou hlavicí.

Nevadí, pomyslel jsem si. Na výcvik to přece musí stačit a potom nám dají nějaké pořádné zbraně.

Postupovali jsme vpřed. Každý dostal nějaký kus, s nímž se vrátil na svoje místo. Když se na řadu dostal Olan, odsunul chlapa stranou a vytáhl si z vozu jednu z mála bojových seker. Joščekovi strčili do ruky starou dýku s tupým ostrím; nicméně nevypadal, že by ho to nějak trápilo.

Na mě se usmálo štěstí – dostal jsem palcát, třebaže už pokrytý nánosem rzi. Postavil jsem se s ním vedle Sairuse a oba jsme čekali, co se bude dít.

Musím dávat dobrý pozor, naučit se všechno, co se dá, opakoval jsem si v duchu. Byl jsem připravený uspět za každou cenu.

Jakmile byly všechny zbraně rozdané, šedivá brada se na nás poprvé pořádně podíval.

„Tak dobře. Všichni jste ozbrojeni. Užijte si poslední večer, ráno se vydáme na sever.“

„A co s tímhle?“ vykřikl jsem, když se k nám otočil zády a chystal se odejít. Očividně jsem ho tím nepotěšil. Přistoupil ke mně a vytrhl mi palcát z ruky.

„Takhle s ním švihneš,“ vedl zbraň od země nahoru, „a takhle udeříš,“ stáhl palcát zpátky, jako kdyby trefil nepřítele rovnou do hlavy. Potom mi zbraň vrazil do rukou a znovu zamířil pryč.

„A dál?“ zeptal jsem se. *To přece nemůže být všechno.*

Podíval se na mě přes rameno a dobře si mě prohlédl. „Dál už jen zbývá pomodlit se za rychlou smrt. To tě snad učit nemusím.“

Tím celý výcvik skončil, pokud se to výcvikem vůbec dalo nazvat. Rozhlédl jsem se okolo sebe. Viděl jsem bandu chudáků, oblečených v košících a záplatovaných kalhotách, s dělnickými nástroji nebo starými zbraněmi v rukou. *Takhle jsem si armádu tedy nepředstavoval.*

„A co brnění? Copak žádné nedostaneme? To tam půjdeme jako prasata na porážku?“ zeptal se mě potichu Sairus a pohlédl na kladivo ve svých rukou.

„To vám vysvětlím později,“ okřikl nás Olan. „A už držte huby. Teď máme větší problém, než jsou zbraně.“

„A jaký?“ zeptal jsem se, poněvadž jsem si nedokázal představit, co může být ještě horší.

„Jdeme na sever,“ odpověděl mi místo Olana s úsměvem Jošček.

„A co je špatného na severu?“ nechápal Sairus a odhrnul si z očí příliš dlouhé vlasy. V poslední době se v té křtici neustále škrábal a já tušil, že má vši. Jen jsem doufal, že nepřeskočí i na mě.

„Co je špatného na severu, chlapče? Na zasraném severu je špatné úplně všechno! Od hranic s Osknemem se šíří kdejaké zvěsti. Třeba o běsech s pěti očima, kteří bloudí těmi končinami a lační po

lidském mase. Nebo o stromech, co tě svými kořeny stáhnou pod zem a už tě nikdy nikdo nenajde. O zpěvu mrtvých, kteří tě vábí do noci, aby sis sám sáhl na život," vyprávěl Olan a vypadal přitom, jako kdyby se chystal na vlastní popravu.

„Pověry. Pouhé strašidelné příběhy pro děti," vysmál jsem se mu.

„To si namlouvali už mnozí, kteří tam šli. A plno z nich se odtud nevrátilo. Pochcípali tam a nikdo neví jak ani proč. A ti, co přežili, se vrátili jako blázni. Takže i když to možná jsou pověry, něco pravdy na nich být musí.“

„Tomu já nevěřím," prohlásil jsem skálopevně.

„Věříš nevěříš, to už je teď docela jedno. Zanedlouho se o tom přesvědčíme na vlastní oči. A ať už se tam děje cokoli, zřejmě to pocítíme i na vlastní kůži," zabručel a zamířil pryč.

Už jsme se vraceli ke stanům, když vtom k nám dolehl jakýsi hlahol. Všichni vstávali a mezi vši vřavou se nesla slova – *už jdou*. Nechtěli jsme si to rozhodně nechat ujít, ať šlo o cokoli. A tak jsme se proplétali mezi stany a dřevěnými koši na trojnožkách, až jsme došli na kraj tábora a uviděli zástup vojáků, blížící se k městu.

Brnění měli prvotřídní, krásnější než nejbohatší šlechtici i nejlepší rytíři z Nartiru. Vedli koně těsně vedle sebe, jako by je ovládal jeden muž. Za těžkou jízdou postupovali pěšáci v kroužkových suknicích a s přilbami, od nichž se odráželo slunce. Několik řad mělo halapartny, další palcáty, sekery, dýky i vraní zobáky. Ne staré jako my, ale kvalitně ošetřované. Poslední šli lučištníci, a přestože jejich brnění bylo kožené a lehčí, nevypadali o nic méně honosně. Někteří nesli luky větší, než jaké jsem kdy viděl. Kráčeli s noblesou, jako kdyby to všechno byli vladaři nějakých neznámých končin. *Přesně takhle jsem si představoval armádu*, prolétlo mi myslí.

„Kdo to je?" zeptal jsem se Olana, jenž od vojska vůbec neodtrhl zrak.

„To jsou ti, co přežijí. Avalirská armáda. Jediná v celém Azaloru.“

„Jak to? Vždyť každý kraj má své vojsko. Sám jsem přece přišel s tím nartirským.“

„Ano, to se skládá ze šlechtických rodů, nižší šlechty a jejich poddaných, kteří vůči nim mají povinnost. Díky zásluhám ve válkách či pro nějaký jiný přínos, který království prokázali, dostali své tituly i majetek. Takže musí jít do války. Nebo pokud jsou někteří už starší, musí za sebe poslat náhradu. Místodržitel, jemuž podléhají, zůstává a velí obraně města s hrstkou vyvolených; ti jsou většinou z dvorní stráže. Taková armáda má sice pěkné brnění, ale ne každý její voják je zručný v boji. Mladí vědí jen tolik, kolik je naučili jako děti a pážata. No a staří to, co ještě nezapomněli. Ovšem avalirská armáda je úplně jiná. Pro ně je válka jejich prací, za kterou je místodržitel platí. Učí se bojovat, trénují a cvičí každý den. Proto avalirská šlechta nemusí chodit do války. Jenže platit si vojsko, to je velmi drahá záležitost, a nikdo jiný kromě Avaliru si to nemůže dovolit.“

„Avalirská armáda,“ zopakoval jsem po něm a hleděl na hrdé muže před sebou. O bohatství Bílého města se šířilo hodně zvěstí. Nevěřil jsem jim, stejně jako jsem nevěřil na příšery. Ale vypadalo to, že něco pravdy na nich skutečně je.

Během rána se celý tábor sbalil a jediné, co po něm zůstalo, byla udupaná hlína a pach výkalů. Jen těžko jsme se Sairusem skrývali vzrušením z toho, co mělo přijít. Ne že bychom nepocítovali zároveň i obavy – právě naopak. Jenže žádný z nás by si to tehdy nepřiznal. Potřebovali jsme zůstat silní a odhodlaní ke všemu.

„Nechci to! Dejte to ode mě pryč!“ vyvrískl otec a já se pod silou jeho hlasu přikrčil. Seděl jsem v koutě na staré kožešině a drobnými prsty přejížděl po hrubě opracované dřevěné figurce.

„Je to tvoje dcera, musíš si ji vzít. Už je to týden, co se narodila,“ snažila se mu domluvit porodní bába. Statné ruce měla zapřené v bok, a přestože byla žena, byla jednou tak široká jako otec a křičela stejně hlasitě jako on.

„To není dítě, ale démon. Zabila ji! Je to její vina! Věděl jsem to od samého začátku. Už když otěhotněla, říkal jsem jí, že to děcko bude náš konec. A je to tak,“ pronesl otec smutně a sklopil hlavu. Od matčiny smrti byl buď rozzlobený, nebo smutný. V obou případech jsem se snažil neplést se mu pod nohy.

„Ženy umírají při porodu často. Není to ničí vina a už vůbec ne takového nevinného stvoření.“ Bába pohlédla na nemluvně v košíku, který položila na lavici pod oknem. „Jak si asi dokážeš představit, vím to lépe než ty.“

Otec mlčel. Hlavu měl stále skloněnou a ramena se mu trochu chvěla. Opatrně jsem se na něho podíval a byl jsem připravený uhnout pohledem, kdyby se náhodou i on podíval na mě. Ale neudělal to. Den ode dne si mě všímal méně.

„Našla jsem jí kojnou,“ pokračovala bába. „Bydlí nedaleko. Může se o ni ještě chvíli starat, ale potom si ji musíš vzít k sobě. Ta žena má vlastní děti a další krk by pro ni byl příliš. Rozuměl jsi mi?“

„Naposledy ti říkám, že to děcko nechci ani vidět,“ promluvil otec tichým hlasem, z něhož šel strach. Potom rozrazil dveře chalupy a odešel.

Bába si povzdechla a sedla si na lavici vedle košíku s mou sestrou. „Ach, ty maličká. Jak tě jenom pojmenujeme?“

„Arlen,“ špitl jsem a opatrně koukl na tu velkou ženu. „Pojmenujeme ji Arlen.“ Bába se na mě usmála a do očí jí vyhrkly slzy.

„Dobře, tak Arlen. Až povyroste, určitě ti za tak krásné jméno poděkuje. Do té doby na ni musíš dávat pozor, Reynarde. Jsi to nejlepší, co bude v životě mít.“

To ráno jsem se vzbudil s mokrou tváří. Nejen od slz, ale také od deště. Každý večer jsem doufal, že přijde noc, v níž na mě nezaútočí moje vzpomínky. Dělal jsem si naděje, že jednou zmizí. A každé ráno jsem vstával zklamaný, protože se to zase nestalo.

Dny ubíhaly a počasí se zhoršovalo. Procházeli jsme okolo vesnic i menších míst, odkud se k nám přidávali další odvážlivci nebo zoufalci. Ačkoli si vojsko v některých vsích doplňovalo zásoby, my jsme nevzkročili ani do jedné. Takové pocty se dostávalo jen šlechticům a vozům se zásobami.

Ocitli jsme se na kraji dalšího města. „Ani se nenadějeme a vojsko bude pokračovat v cestě,“ ozval se Olan a opřel se o hrubý kmen stromu.

„Proč do žádné z nich nemůžeme vejít?“ zeptal jsem se při pohledu na nevelký průvod mizící za branami.

„Vojáci by tam mohli zdivočet. Tohle jsou naše kraje, takže tady si můžeme ptáka omočit jen v takové, co to sama chce, anebo co se tím živí. A na to vrchnosti stačí doba, během níž se obstará jídlo a voda na cestu. Každá chvíle navíc by byla zbytečným riskováním. Morálka vojska musí být pevná. Aspoň takhle ze začátku. Rabovat a znásilňovat se bude v zemích našich nepřátel.“

„Rabovat? Znásilňovat? Vždyť jdeme bojovat, zabíjet následovníky Osda a toho zkurvence Olhira.“ O rabování a znásilňování se nezpívaly žádné ódy, nevzpomínalo se na ně v dávných bájích o nejudatnějších hrdinech, kteří vyhráli ty největší války.

„Nebud' naivní, Reynarde. Tohle není pohádka.“

To jsem samozřejmě dobře věděl. Jenomže jsem čekal, že se vojáci budou chovat lépe než běžní chlapi s prázdnými kapsami a hladovýma očima.

Žil jsem na ulici víc než dva roky a mnohé z nich jsem často vídal, jak si berou, co chtějí. Stačilo najít někoho, kdo se jim neměl jak ubránit. Mezi mé největší obavy patřilo to, že by se jednou z jejich obětí stala Arlen.

Civěl jsem na neznámé město před námi a představoval si, jak do něj spolu se šlechtici vjíždím na hřbetě statného bílého koně. *Až válka skončí, stane se ze mě někdo dočista jiný*, předsevzal jsem si. Sice jsem byl možná chudý, zato jsem měl víru. Nikoli v bohy a náboženství. Věřil jsem v odhodlání člověka, v sílu vůle překonávat strasti života a změnit svůj osud. Náš osud. Koneckonců – byla to i Arlen, kvůli komu jsem se rozhodl jít do války.

„Olane,“ promluvil Sairus, který se nedíval na město, nýbrž na Třináctou jednotku, jejíž součástí jsme byli.

Půlka byli odvedenci jako Olan s Joščekem, kteří pro různé důvody neměli na výběr a museli narukovat. Druhou půlku, včetně mě a Sairuse, přivedla touha po spravedlnosti a vidina lepšího výdělku. Měli jsme však něco společného, navzdory různým důvodům, pro něž jsme se tam my čtyři ocitli. I Olan s Joščekem pracovali v dolech. Jenomže zatímco my jsme v Nartiru těžili sůl, oni těžili zlato. A ne všechno po síchť odevzdávali. Užij měli oba viset, ale místodržitel musel poslechnout královu výzvu a poskytnout mu dostatek mužů na obranu království. A tak měli štěstí v neštěstí a kráčeli teď vedle nás.

„Jak je to s tím brněním? Proč jsme žádné nedostali?“ pokračoval Sairus.

„Brnění je majetek, stejně jako zbraně,“ začal Olan. „Jsou jen dvě možnosti, jak je získat. Buď jsi bohatý jako tamti vpředu,“ kývl

hlavou směrem, kde obvykle pochodovala šlechta, „a dáš si nějaké pořádné vyrobít. Anebo, a to je tvůj případ, si vezmeš to, které má na sobě tvůj nepřítel, když ho zabiješ. Takže si počkej na pořádnou bitvu, a jestliže ji přežiješ, budeš moci sebrat brnění nějaké mrtvole. Ale moc dlouho neotálej, jelikož o ty nejlepší kusy se obvykle strhne náležitá mela.“

„Musíš ovšem oloupit takovou mrtvolu, která je ti aspoň trochu podobná,“ doplnil ho Jošček. „Příliš velké brnění ti bude nakonec překážet. Peníze na úpravy nemáš a vyměnit ho se ti tak narychlo taky nemusí podařit. A pokud bude moc honosné, seberou ti ho tak jako tak. Chátra jako my si může ukradnout prošíváný kabátec, přinejlepším koženou kazajku. A hlavně si vezmi nějaký štít. A taky přílbu.“

Trochu překvapeně jsem se podíval na chlapy vedle sebe. Oba pocházeli z Daprogu a o zlodějině už něco věděli. Tedy ne že by mně samotnému byla tahle zkušenost neznámá, ovšem kradl jsem většinou jenom jídlo a obvykle živým lidem.

„A možná i nějaké drobnosti, které po válce prodáš; teda pokud se ti poštěstí přežít až do jejího konce.“ Jošček si odplivl na zem a s úšklebkem se zahleděl na mračna, která se nám kupila nad hlavami.

„Jenom škoda že nám nedali píky. Nebo aspoň halapartny.“ Sairus se podíval na dlouhé rukojeti, které trčely vysoko nad hlavy těch, kdo je nesli.

„Bud' rád. Ty, co mají kopí, totiž pošlou do prvních řad. Rovnou proti těžké jízdě. A jelikož hovno vědí, jak s tím zacházet, pochcípou tam jako pstruzi ve stojaté vodě. My budeme až za nimi, bojovat muž proti muži, pěšák proti pěšákovi. Ale nakonec to máme i tak všichni spočítané. Jsme jen stádo, které má schytat co nejvíc nepřátelských šípů, aby do těch důležitých za námi už neměli co střílet,“

dopověděl Jošček a neustále se usmíval. A to i přesto, že z jeho úst nikdy nevyšlo nic povzbuzujícího.

„Třeba budeme mít všichni štěstí a Olhirova armáda zaútočí na severovýchodní hranici,“ povzdychl si Olan, jako kdyby se snažil zapudit špatnou náladu. Rukou si prohrábl mastné vlasy.

Nikoho z nás nepotěšilo, když se v královském městě rozdělila armáda na dvě části. První část, včetně nás, pochodovala lotrenským krajem k severozápadní hranici a druhá k severovýchodní hranici Azaloru s Osknemem. Byly to jediné dva přechody. Mezi nimi se zvedaly vysoké štíty pohoří Agam, z nichž se valily sněhové nebo kamenné laviny. Tudy žádná armáda projít nemohla. Ani Olhirova.

Okolní krajina se každý den stále více měnila. Pastviny a mírné kopce nahradila planina plná zakrslé trávy, skal a lišejníků. A mezi tím se rozlévala mělká jezera. Nebyla hlubší než dvě stopy a nežily v nich žádné ryby. Jen sem tam zde rostly hloučky zakrslých bříz. Půda byla nasáklá vodou a my se do ní při každém kroku bořili do hloubky jeden až dva palce. Čvachtal jsem dál a mezi rozmočenými prsty v botách se mi přelévala kalná voda.

Snažil jsem se nemyslet na Joščekova slova a raději jsem vzpomínal na domov. Na to, jak jsme se se Sairusem od rána krčili v dolech. Na svou sestru, o kterou jsem se navzdory vší snaze nedokázal pořádně postarat. Při každém pohledu do těch tmavých ustrašených očí jsem se bál toho, jak se můj život začíná podobat životu našich rodičů. Děsil jsem se představy, že bych snad měl dopadnout jako oni. Nenáviděl jsem pomýšlení na to, že mě čeká stejný osud. Nebyl jsem naivní a nemyslel si, že zrovna mě potká víc štěstí. Nemělo smysl čekat na zázrak. Dobře jsem věděl, že se nikdy žádný nestane.

Válka však s sebou přinesla nové a ještě horší obavy. Teď jsem měl ještě ke všemu strach ze ztráty toho kousku svobody, který

jsme měli. Strach ze zotročení a strach ze smrti. Mohl jsem zůstat doma, poslouchat nové zvěsti a čekat, co se stane. Jenže právě ta bezmocnost a bezradnost byla na tom všem to nejhorší. Narukování do armády se jevilo jako jediná možnost; mohl jsem tak mít aspoň nějakou kontrolu nad děním. Získal jsem možnost konat, a ne jen čekat, až se něco přihodí. Byl v tom příslib dobrodružství, hrdinství, vybojované spravedlnosti a také řádného žoldu.

Udělal jsem dobře, že jsem odešel, ubezpečoval jsem se v duchu a rozhlížel se po divoké krajině.

Když jsem byl malý, vyprávěl jsem Arlen příběhy o cizích zemích. O místech, kde slunce tak páliło, že dokázalo poranit, o loukách, které se v silném větru vlnily jako moře v bouři, o hustých lesích, kde neustále pršelo. *Až se vrátím, budu ti vykládat příběhy o jiných koutech světa. Tentokrát o takových, které jsem opravdu viděl,* pomyslel jsem si a představil si sám sebe, jak se k ní vrátím, ale jinak než se ztrhanou tváří, rozbitými klouby a prázdnými rukama.

Začali jsme si krátit večery vyprávěním strašidelných příběhů a hrůzostrašných pověr, kterým jsme se všichni z plna hrdla smáli a zaháněli tak narůstající obavy. Jediný Olan se nesmál. Právě naopak. S každou další historkou se víc a víc mračil. Ani ten večer to nebylo jinak. Usedli jsme k ohni, pojídali příděl obilné kaše s kořenovou zeleninou a řehtali se příběhu, který právě dokončil Sairus.

„Na vašem místě bych se tak neřehonil. Nemůžete vědět, co všechno číhá ve tmě,“ odsekl Olan.

„Jsou to přece pouhé báchorky, které nám vyprávěli, když jsme byli malí. To už můžeš rovnou věřit na čarodějnice, lesní mužíky a skřítky,“ vysmál se mu Sairus a upil kyselého vína, které ukradl ze zásobovacího vozu.

„A nezapomeň ještě na rusalky, vodníky a světloňoše,“ dodal

jsem. Nechápal jsem, jak může muž jako Olan věřit takovým hloupostem. Na druhé straně bych si však přál mít jeho víru. *Jaký by byl svět najednou rozmanitý a plný dobrodružství, kdyby všichni ti bájní tvorové doopravdy žili.* S touhle myšlenkou jsem usnul. Ani jsem netušil, jak rychle změním názor.

2. kapitola

„Musíš se schovat, Arlen. Rozumíš mi? Zůstaneš tady a nevyjdeš vůbec ven, ano?“ Tiskla se k dřevěné podlaze, nad hlavou postel. Její vyplašený pohled mi dodával odvahy, i když v duchu jsem se chvěl strachy.

„Ano,“ zašeptala napůl vyschlými ústy a do očí jí vyhrkly slzy.

„Nesejde na tom, co uslyšíš. Prostě nevykukuj. Nepustím ho k tobě. Neboj se,“ řekl jsem a snažil se usmívat. Potom jsem ji podržel v tmavých vlasech a spustil dolů z postele starou deku. Věděl jsem, že tma není rozhodně tak děsivá jako on. Panty vchodových dveří zaskřípěly. Ztěžka jsem polkl, vyšel jsem z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Nádech. Výdech. Sbíral jsem v sobě střípky dětské odvahy a chystal se na údery mozolnatých dlaní a kopance rozedraných bot. Vždycky to skončilo stejně. Nezáleželo na bolesti, kterou způsobil mně, ale na té, kterou způsobil jí. Ta mě zraňovala mnohem víc.

„Reynarde? Arlen? Děti!“ Místo brblavé otcovy mluvy jsem uslyšel příjemný ženský hlas.

„Tady jsem,“ ozval jsem se a vyskočil zpoza rohu. Okamžitě jsem ji poznal. Byla to manželka jednoho z chlapů, kteří pracovali s otcem v dolech. Vídal jsem ji každý den, nosila nám vždycky džbán mléka. I dnes měla takový v rukou.

„Ach, Reynarde,“ vydechla a dřepła si. Položila džbán vedle sebe a natáhla ke mně ruce. Opatrně jsem popošel blíž. „Je mi to líto, dítě, ale stalo se neštěstí. Váš otec je mrtvý. Zavalilo ho to.“ Přitiskla si

mou hlavu k rameni a objala mě. „Už se nevrátí, chlapče. Je mi to líto.“

Stál jsem tam a opakoval si v duchu její slova. *Je mrtvý. Otec je mrtvý. Už se nevrátí. Nikdy.* Chvilí trvalo, než jsem to pochopil a přijal. Potom mou hrudí otrásly první vzlyky, po nichž následoval pláč.

Žena si mě přitáhla ještě blíž a snažila se mě chlácholit, jenže já jsem nepotřeboval utěšovat. Neměla tušení, že to nebyly slzy smutku, ale úlevy. *Je mrtvý.*

Ze sna mě probral vzdálený výkřik. Nikdy jsem neměl moc hluboké spaní. Mžoural jsem do tmy, ale viděl jsem pouze muže, jejichž prsa se s každým nádechem klidně zvedala. Noc byla tmavá, měsíc i hvězdy zakrývala hustá mračna a ta zasraná mlha se kroutila všude kolem nás jako závoj samotné smrti. Jako by ten studený a vlhký kraj nebyl dostatečně strašidelný sám o sobě.

Asi se mi to jen zdálo, napadlo mě. Vtom se však k mému sluchu donesl další řev.

„Radši je vzbud“, sykl na mě Olan, který už se zvedal na nohy. V ruce pevně svíral bojovou sekeru.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho. Tábor stále spal, jen některé chlapky probraly ojedinělé výkřiky, nesoucí se vlhkou nocí. Následující se ozval blíž a probudil ze sna další spáče.

„To nevím, mladej. Ale nic dobrého to nebude.“

Otočil jsem se k Sairusovi a pořádně s ním zatřásl. Chvilí trvalo, než rozlepil oči. „Vstávej, něco se děje.“

„Nepřítel?“ zeptal se a v očích se mu okamžitě objevil strach. Podal jsem mu bojové kladivo, které dostal při výcviku – chytil ho do rozřesených rukou –, a obrátil jsem se směrem, odkud se k nám donesl další výkřik.

„Do prdele, takhle na dálku nic nevidím. Jdu se tam podívat,“ prohlásil Jošček. Olan ho následoval. Našlapovali obezřetně; rychle postupovali mezi probouzejícími se muži, až jsem je zanedlouho ztratil z dohledu.

Měli jsme jít s nimi, pomyslel jsem si opožděně a otočil se k Sairusovi, jenž zatím budil další chlapy.

„Tak kdo bude další?“ zaslechl jsem najednou ženský hlas. Ozýval se odněkud z místa za námi. Obrátil jsem se tím směrem, ale viděl jsem jen hrstku roztroušených chlapů, kteří se okolo sebe rozhlíželi stejně zmateně jako já.

Muselo se mi to zdát. Žena? Kde by se tu vzala? Moje myšlenky přerušily další výkřiky, které zaznívaly po celém táboře a postupovaly směrem k našim řadám. Následovaly po sobě s děsivou pravidelností, ještě horší však bylo to ticho mezi nimi. Tísňivé ticho, jež mohlo být předzvěstí konce některého z nás.

„Vidíš někoho, Reynarde?“ uslyšel jsem Sairusův pištivý hlas, ale nestihl jsem mu odpovědět.

„Grrrrrr,“ ozvalo se vpravo ode mě. Jeden z chlapů se obrátil mým směrem a s prázdnými očními důlky náhle klesl k zemi. Pevně jsem stiskl rukojeť palcátu a zvedl ho nad hlavu.

„Seru na to,“ pronesl Sairus a kamsi se rozběhl.

„Je tak lehké vás zabít. A zároveň tak zábavné,“ zazněl ještě jiný hlas, který neměl majitele. Tenhle zněl téměř dětsky. Zřetelně jsem je slyšel. Lidské hlasy. Jako by ti lidé stáli nedaleko ode mě. Ovšem hlasy vycházely ze vzduchu. Po jejich zdroji nebylo ani stopy. Na uších mě zalechtal cizí dech, ačkoli vedle mě nikdo nebyl.

„Bojíš se?“ zašeptala mi do ucha. Otáčel jsem se kolem sebe, připravený zaútočit. Ale na koho? Na vzduch? Nic jiného jsem neviděl.

Odkudsi se ozval škodolibý smích. Takový, po jakém se každému postaví i chlupy na zadku. Chlapovi, jenž stál sotva deset stop ode

mě, najednou upadla hlava z krku. Někdo mu ji uťal, ale okolo nebylo živé duše.

„Neopouštěj nás, jasné světlo, ty, který uzdravuješ a chráníš.“ Zaslouchl jsem tuhle tichou modlitbu, již přerušovaly vzlyky. Jeden muž se krčil poblíž mě. Místo aby držel zbraň, měl sepjaté ruce a zavřené oči.

„Vzpamatuj se a vezmi tu dýku!“ zavrčel jsem na něj. A vzápětí jsem si všiml něčeho, čemu jsem v té chvíli vůbec nerozuměl. V blátě za mužovými zády se objevily stopy a stále více se k němu přibližovaly. Ten, kdo je dělal, tam však nebyl. Nebylo tam nic. Jen tma a nekonečné pláň trávy. „Za tebou!“ vráskl jsem, ale bylo pozdě. Nestihl ani otočit hlavu a už se mu ta neznámá síla prodrala hrudí. Prorazila skrz hrudník i skrz kosti. Jeho srdce se chvíli vznášelo před jeho tělem a potom spadlo do bláta. Nerozmýšlel jsem se a hodil svůj palčát směrem ke stopám v bahně. Proletěl vzduchem a dopadl na zem.

„Vedle,“ zaslouchl jsem nejprve a nato se hlas znovu rozesmál. Byl to šílený smích. Podíval jsem se na své prázdné ruce a uvědomil si, jakou blbost jsem udělal. Nezůstala mi žádná zbraň. Zbýl mi pouze strach ze smrti a touha po životě. Rozběhl jsem se pryč.

Krev mi hučela v uších, mé plíce zahlcoval ledový vzduch a nohy na vlhké půdě ztrácely jistotu. Přeskakoval jsem stále ještě spící muže a vyhýbal se těm, kteří vstávali. Minul jsem několik zohavených těl. Byla rozpáraná, jako by na nich před chvilkou hodovala smečka vlků.

O jedno takové jsem zakopl a padl rovnou na ně. Z chlapa, který ještě včera kráčel nedaleko ode mě, zůstaly jen bílé kosti trčící z červeně svalů, vnitřností a krve. Do úst mi vletěly zvratky a vylily se přímo do útrobu toho těla.

Vykřiky zaznívaly ze všech stran. Byly za mnou, přede mnou i po stranách. Nebylo kam uniknout. *Ne, takhle ne. Ještě neumřu.*

Snažil jsem se donutit k nějakému pohybu a nenechat se ochromit strachem. Postavil jsem se na vratké nohy a znovu se dal do běhu.

V táboře nastal zmatek. Chlapi pobíhali z místa na místo a nikdo nevěděl, co se vlastně děje. Kličkoval jsem mezi vojáky směrem k blízkému lesu zakrslých bříz, když vtom se muž přede mnou svezl k zemi, aniž by ze sebe vůbec stačil vydat hlásku. Jeho tělo padlo rovnou k mým nohám. Podíval jsem se na bolestnou grimasu, která mu zamrzla na tváři. Nebylo na něm vidět žádné zranění, a přesto byl na místě mrtvý.

Obrátil jsem se a mlátil kolem sebe jako smyslů zbavený. Prostě jsem rukama i nohama bušil do vzduchu. Po chvíli jsem spadl do bláta, ale nepřestával jsem kopat. Musel jsem vypadat, jako by mě posedl démon. A možná to byli démoni, kdo na nás zaútočil. Mlel jsem sebou a vřískal, dokud jsem neztratil vědomí. Únavou nebo strachem – kdoví.

Probral jsem se až za svítání. Posadil jsem se a vytřel si z očí bláto. Tábor už byl na nohou, chlapi se šourali z místa na místo, jako by ztratili duši. Bezcílně a mlčky. Jenom někteří z nich odnášeli stranou mrtvolu a kusy rozedraných těl. Jako omámený jsem se potácel zpět ke své skupině a přitom se snažil pochopit, co se to v noci stalo. První mě zahlédl Olan. Chytil mě za ramena a mlčky si mě prohlédl od hlavy až k patě.

„Už jsme mysleli, že je po tobě,“ promluvil pak a odvedl mě ke svému stanu, kde mi podal měch s vodou. „Napij se, chlapče.“

Dokázal jsem stěžít polknout tři hlty. Opatrně jsem se otočil k místu, kde jsem nechal pohozený svůj palcát. Ležel tam. Ale vedle něj nebylo žádné tělo ani vytržené srdce. *Copak to byl jen sen, noční můra?*

„Už jsme ho odnesli,“ objasnil mi Olan. Jako by věděl, na co myslím. „Zabili víc než čtyřicet chlapů,“ dodal a při těch slovech se mu mírně zachvěl hlas.

„Kdo?“ zeptal jsem se a přitom si všiml Sairuse. Seděl na malém kameni a rukama si objímal hlavu.

„Duchové,“ odpověděl mi Jošček, jenž právě přicházel se zprávami z předních řad. Jeho věčně nahrbená, šlachovitá postava se to ráno krčila ještě o něco víc. Znovu jsem pohlédl na místo, kde skonal ten muž. Jediným důkazem o jeho životě byly krvavé šmouhy na kameni, které zanedlouho smyje voda. Nic víc. Pár skvrn, které brzy smaže příroda. Můj zrak zabloudil do bahna za kamenem. Vzpomněl jsem si na stopy, které se v něm objevily. Teď už byly rozšlapané desítkami jiných nohou.

Duchové nenechávají stopy v bahně, chtěl jsem namítnout, ale moje vlastní myšlenky mi zněly jako čiré bláznovství. Vždyť jsem ani netušil, co jsem to vlastně viděl. Možná že tam ve skutečnosti nebyli. Začínám snad ztrácet rozum? Jako mnozí jiní, kteří se vydali do těchto severních končin? Démoni, přízraky, mátohy z pověr. Mohla to být všechno pravda? Anebo to byla lež a my jsme jenom hledali nějaké vysvětlení, třebaže se zdálo být bláznivé?

„Duchové. Neodešel jsem z domu, abych hledal duchy. Takhle to nemá být. Takhle přece nemůžeme umřít,“ pronesl jsem tiše. „Někdo nás pobil jako jehňata, copak to nevidíte? Duchové přece neexistují. Tak kdo to byl?“ dožadoval jsem se nějaké rozumné odpovědi. Žádné jsem se však nedočkal. Možná byli o deset let starší, ale tomu, co se té noci stalo, nerozuměli o nic lépe než já.

Postupovali jsme dál na severozápad království. Každý den přšelo a naše oblečení bylo pořád mokré a těžké. Ani večerní ohně nedokázaly zažehnat třes, při němž nám jektaly zuby.

Od toho nočního masakru mě začaly pronásledovat zlé sny. Už to však nebyla jen změť vzpomínek na mé mizerné dětství jako předtím. Každou noc mě stíhaly kroky, které neměly majitele. Stopy v bahně, co se neustále přibližovaly. Snažil jsem se jim utéct, ale marně. Ustrnul jsem, neschopný pohybu. Budil jsem se vždycky s výkřikem hrůzy a ještě dlouho potom slyšel v hlavě mrazivý ženský smích.

A aby toho nebylo málo, čím dál častěji mě také přepadaly úporné bolesti hlavy. Jako by mi nějaký neznámý tvor zarýval pařáty hluboko do lebky. Tahal a drápal na jakousi stěnu v mé mysli, kterou se snažil překonat. Cítil jsem, jak něco ve mně praská, netušil jsem však, oč jde. *Nedostatek spánku a pořádného jídla*, namlouval jsem si. Ale dobře jsem věděl, že to není pravda.

Olan i Jošček mlčeli. Nevyjadřovali se k tomu, co se se mnou děje. Nenazvali mě zbabělcem, ovšem ani se mě nesnažili utěšovat řečmi, že to přejde. Sairus předstíral, že o ničem neví, a choval se stejně, jako když jsme odešli z domova. Mě ovšem nemohl oklamat. Nejednou jsem ho zahlédl, jak mlčky civí kamsi do prázdna a vůbec nevnímá, co se okolo něho děje.

Hlasité rozhovory o našem nepříteli se stále častěji měnily v tiché rozmluvy o tom, co se stalo na Hluchých pláních. Všichni jsme si v duchu kladli otázku, kdo těch čtyřicet chlapů pozabíjel. Mezi vojáky se také začaly šířit příběhy o místě, kam jsme směřovali. O hranicích s Tarosem a o démonech, kteří to místo obývají. Vždycky když se odněkud ozval název Taros, několik vojáků si hned před hrudí kreslilo ochranná znamení.

„Taros,“ povzdychl si Olan, když jsem se ho zeptal, co to ten Taros vůbec je. „Otrávená země. Ty jsi mladší, takže nepamatuješ doby, kdy si král chtěl ten kus země přivlastnit. Že prý je to pořádný kusanec země, a přesto si ho nikdo nenárokuje, nikdo mu nevládne.

Já sám jsem byl ještě dítě, když tam král poslal několik chlapů na průzkum. Povídá se, že se nevrátil ani jeden. A tak vyslal malou část vojska. Přežili to jen tři muži a ti pak o té strašidelné zemi vyprávěli. Vykládali o bažinách, z nichž stoupají mračna otrávených plynů, o půdě, na které se nic neurodí, ba co víc – ta půda sama zabíjí. A taky o lese plném příšer, které sežraly zbytek vojska. A to se nedostali dál než na okraj Tarosu. Za ním se prý prohání bouře, jež ničí všechno, co se jí postaví do cesty. Zakrátko pak zemřeli i všichni ti, co se vrátili. Postihla je nějaká neznámá choroba, asi ze zkaženého vzduchu, kterého se tam nadýchali.“

„Možná právě proto viděli příšery,“ řekl jsem, protože jsem se za každou cenu snažil držet rozumného vysvětlení. Nechtěl jsem poslouchat řeči o dalších stvořeních, která nepatřila do našeho světa.

„A možná že tam opravdu byly,“ opáčil Olan a pohlédl na mě s neskrývanou lítostí.

Hrad Gotrad byl postavený na skále vyrůstající ze středně vysokého kopce. Zalesněné úbočí klesalo do údolí, kde stromy postupně řídly, až nakonec ustoupily travnaté rovině. Za ní už bylo vidět obdělávaná pole a vesnice náležející k Osknemu.

Gotrad poskytoval výborný výhled na území nepřítelů. Na tomhle místě nebylo možné, abychom protivníka neviděli přicházet. Hraniční sídlo vystavěli v kaskádách, které se svažovaly směrem k západu, k hranici s Tarosem. Každá úroveň hradiště byla chráněná bránou s padací mříží.

V době našeho příchodu už mnozí vesničané poctivě pracovali na prohlubování valu, který se táhl okolo vnějších hradeb. Ostatní

sklízeli úrodu a nosili ji do hradu, v němž měli nakonec najít své útočiště. Hned po příchodu jsme pod svahem na severní straně začali stavět dřevěnou palisádu.

Sotva jsme rozložili tábor, už jsme se pachtili s kácením stromů, vyráběním kůlů a zasazováním těchto kůlů do země. Zatímco z nás tekla pot, šlechta a rytíři se spolu s hradním pánem vydali za hranice Osknemu vyrabovat nejbližší vesnice a spálit to, co neunesou s sebou.

„Největší nevýhodou, jakou můžeme nepříteli způsobit, je to, že mu vezmeme obživu. Až sem armáda dorazí, bude vysílená a nebude mít jak doplnit zásoby,“ vysvětlil mi Olan. S hlubokými vráskami na čele pozoroval, jak se rozesmátí páni vrací ze sousední země. Zjevně spokojení s tím, čeho tam dosáhli. Nemohl jsem se ubránit vlastním pocitům. Zčásti jsem jimi opovrhoval a zčásti jim záviděl.

Uběhlo několik dní a já jsem doufal, že se nálada mezi vojáky v táboře zlepší. Práce byla sice tvrdá, ale dostávali jsme lepší jídlo, měli dostatek čisté vody i lepší stany. Ale čím dál víc se ukazovalo, že naše armáda je jen nefungujícím slepencem. Všichni byli naučení věřit pouze svým rodákům a na ostatní hleděli podezíravě. Kvůli tomu mezi chlapy často vznikaly hádky, které nejdříve končily tím, že si dali vzájemně po hubě. Místo toho, abychom bojovali proti nepříteli, bojovali jsme mezi sebou.

Stále častěji mě také přepadaly obavy z nadcházející bitvy, ale vždycky jsem se je snažil rychle zapudit. Raději jsem přestal přemýšlet, co bude, a zaposlouchal se do horlivé debaty o původu Olhira. Právě ji vedl Olan se dvěma chlapy, kteří pocházeli odkudsi z lotrenského kraje.

„Olhir je jen kundišlápek, kterého vyhnali z vlastního kraje. Tam za mořem, v Eikramu, se také snažil získat moc. Prý je to bastard tamějšího vládce. Levoboček, co zahubil právoplatné dědice, aby

sám měl moc. Roky zbrojil, získával přísluhovače, ale nakonec nedosáhl ničeho. Porazil ho vlastní otec a vyhnal ho ze země. Musel utéct, jinak by ho určitě zabili. A tak se usadil v Osknemu.“ Muž se zahleděl na louky a pole, které se před námi táhly do dálky, přičemž podpíral kůl, zabodnutý v zemi. „A víte, jací jsou tam lidé. Lakomci, jimž nikdy nestačilo to, co mají. Prostě nenažraná prasata. Chtějí stále víc, ale nechťejí pro to nic udělat. Dokonalá zem pro takového zmrda. Tam si rychle našel podporu. Začal konat zázraky na počkání. S pomocí toho svého tříhlavého boha Osa, který mu údajně propůjčuje svou moc. A bude na tom něco pravdy, jelikož i k nám do vsi přišli jeho zástupci a dokázali provádět všechno možné, co se nedalo nijak vysvětlit,“ říkal Lotreňan.

Vzpomněl jsem si na kresby dračího těla s třemi lidskými hlavami. Obrázky starce, ženy a dítěte a pod nimi nápis SMRT NEVĚŘÍCÍM se začaly čím dál častěji objevovat i v Nartiru. Ani mé rodné město se nevyhnulo návštěvě Osdových přísluhovačů.

„Přesně tak,“ přitakal muži jeho krajan. „Nedělal rozdíly mezi chudými a bohatými, jen mezi věřícími a nevěřícími. Hodně toho nasliboval a leccos i splnil. No a na to lid není zvyklý. Každý panovník toho naslibuje, ale k činům se již žádný nedostane. Když už jsme u toho, ani naše království není výjimkou. Tak se potom nemůžeme divit, že ho tolik lidí následovalo.“

„I tak si ale myslím, že je z Nibtaku,“ stál na svém Olan. „Náš kraj s tou zemí hraničí. A všichni víme, že je to banda zkurvenců a uchvatitelů. Zem, kde se vylíhla samá chátra, kdejaké lidské plémě. Přičmoudlí z Prašných dun, světlovlasí ze severovýchodu i ti malí pokřivenci, co se honí po Větrných pláních. Takový je Nibtak. Království podivných zemí a národů, které si podmanilo. Všichni do jednoho jsou to hovada. A když se ještě k tomu ta jejich krev namíchá, tak už pak ani nevíš, co za podivína proti tobě stojí. Nic